അദ്ധ്യായം 11. നാടോടിപ്പാട്ടുകൾ II

കേരളസാഹിത്യചരിത്രം I

ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വര അയ്യർ

കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 1
ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വര അയ്യർ
(മലയാളം: സാഹിത്യചരിത്രം)

First published in print media 1953.

The electronic versions have been released under the provisions of Creative Commons Attribution By Share Alike license for free download and usage.

The electronic versions were generated from sources marked up in LaTeX in a computer running GNU/LINUX operating system. PDF was typeset using LuaTeX from TeX Live 2020. The base font used was traditional script of Rachana, contributed by KH Hussain, et al. and maintained by Rachana Institute of Typography. The font used for Latin script was Linux Libertine developed by Philipp H. Poll.

The production infrastructure of River Valley Technologies has been made use of in the production of these digital editions.

Cover: Shakuntala, (she looks back at her lover, pretending to remove a thorn from her foot), an oil painting by Raja Ravi Varma. The image is taken from Wikimedia Commons and is gratefully acknowledged.

Sayahna Foundation
JWRA 34, Jagathy, Trivandrum, India 695014
URL: www.sayahna.org

ഉള്ളടക്കം

11 നാടോടിപ്പാട്ടുകൾ II 1

1 വടക്കൻപാട്ടുകൾ-ഉപക്രമം 2

2 ദേശം 3

3 കാലം 4

4 പുത്തൂരംവീട് 5

5 പുത്തരിയങ്കം 6

6 ആറ്റുമ്മണമ്മേൽ ഉണ്ണിയാർച്ച 7

7 ആരോമുണ്ണി 8

8 തച്ചോളി ഒതേനൻ 9

9 തച്ചോളിച്ചന്തു 10

10 പാലാട്ടു കോമപ്പൻ 11

11 മറ്റു ചില വീരന്മാർ 12

12 ഉപസംഹാരം 13

13 മാപ്പിളപ്പാട്ടുകൾ 14

11

നാടോടിപ്പാട്ടുകൾ II

1 വടക്കൻപാട്ടുകൾ-ഉപക്രമം

വടക്കേമലയാളത്തിൽ പുരാതനകാലങ്ങളിൽ വീര്യശൗര്യങ്ങൾക്കു വിളനിലങ്ങളായിരുന്ന ചില പുരുഷകേസരികളുടേയും വനിതാരത്നങ്ങളുടേയും അപദാനങ്ങളെ പ്രകീർത്തനം ചെയ്യുന്ന നാടോടിപ്പാട്ടുകൾക്കാണ് വടക്കൻപാട്ടുകൾ എന്ന പേർ പറഞ്ഞുവരുന്നത്. ആ പാട്ടുകൾക്കു പണ്ടത്തെപ്പോലെയുള്ള പ്രചാരം ഇക്കാലത്തില്ലെങ്കിലും ഇന്നും അവയിൽ ജനങ്ങൾക്കുള്ള പ്രതിപത്തി അസ്തമിച്ചിട്ടില്ല. നാന്നൂറോളം വടക്കൻപാട്ടുകൾ മലബാർ ഡിസ്ട്രിക്ട് കളക്ടരായിരുന്ന മി. പെഴ്സി മാക്വീൻ ശേഖരിച്ചിട്ടുള്ളതായി കേൾവിയുണ്ട്. ഇനിയും ഒട്ടുവളരെ അധികം ആ ഇനത്തിലുള്ള ഗാനങ്ങൾ ശേഖരിക്കുവാൻ കിടപ്പുള്ളതായുമറിവുണ്ട്. ആകെക്കൂടി മുപ്പത്തഞ്ചു പാട്ടുകളോളം മാത്രമേ ഇന്നേവരെ അച്ചടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളു. അതുകൊണ്ട് ഈ വിഷയത്തിൽ ഭാഷാഭിമാനികൾ നേടീട്ടുള്ളതു മണൽ, നേടേണ്ടതു മല എന്ന നിലയിലാണ് വസ്തുസ്ഥിതി. പാടുവാൻ വിശേഷിച്ചു ഗായകത്വമോ കേട്ടാനന്ദിക്കുവാൻ പ്രത്യേകിച്ചു വൈദുഷ്യമോ വേണ്ടാത്ത പ്രസ്തുത ഗാനങ്ങൾ ഹൃദയത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടു ഹൃദയത്തിൽചെന്ന് അലിഞ്ഞുചേരുന്നു. കളരി, അടവ്, പയറ്റ്, അങ്കം, ഇവയോട് അനുബന്ധിക്കാത്ത വടക്കൻ പാട്ടുകൾ കുറയും. പടക്കലികൊണ്ട വീരന്മാരുടെ പോരിനുവിളി, ആയുധങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള കൂട്ടിമുട്ടൽ അപകടങ്ങളിൽ നിന്നു യുവാക്കന്മാരും യുവതികളും അവരുടെ കയ്യൂക്കുകൊണ്ടും ബുദ്ധിശക്തികൊണ്ടും നിഷ്പ്രയാസം നേടിക്കൊള്ളുന്ന ആത്മരക്ഷ മുതലായി പുളകപ്രദങ്ങളായ പല അത്ഭുതസംഭവങ്ങളും അവയിൽ ഹൃദയങ്ഗമമായി പ്രതിബിംബിച്ചിട്ടുണ്ട്. പൂർവ്വകാലത്തേ സമുദായാചാരങ്ങളുടെ സ്ഫടികദർപ്പണങ്ങളെന്ന നിലയിലും അവയ്ക്കു ബഹുമാന്യമായ ഒരു സ്ഥാനമുണ്ട്. വടക്കൻ പാട്ടുകൾ പ്രായേണ ഒരൊറ്റ ദ്രാവിഡവൃത്തത്തിലാണ് രചിച്ചു കാണുന്നത്. അതിൽ പലപ്പോഴും അക്ഷരങ്ങൾ ഒടിച്ചും മടക്കിയും നീട്ടിയും നിറുത്തിയും മറ്റും ഉച്ചരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ആപ്പണികൾ കഴിച്ച് എണ്ണിനോക്കിയാൽ ഓരോ വരിയിലും പതിനേഴമാത്രവീതം കാണാം. ‘തച്ചോളിമേപ്പയിൽ കുഞ്ഞ്യോതേനൻ’ എന്ന വരിതന്നെ ഇതിനുദാഹരണമാണ്. ‘കരുമ്പറമ്പിൽ കണ്ണന്റെ കഥ’ യിലെ ആദ്യത്തെ ഭാഗം മാത്രമേ ഞാൻ മറ്റൊരു വൃത്തത്തിൽ രചിച്ചതായി കണ്ടിട്ടുള്ളൂ. അതിലെ

> ‘ഒന്നുണ്ടു കേൾക്കണം പെണ്ണേ നീയാർച്ചേ!
> തോട്ടത്തിൽ ചെത്തുവാൻ പോകുന്നു ഞാനും.’

എന്നീ വരികളിൽ പത്തൊൻപതു മാത്രംവീതം ഉണ്ട്.

2 ദേശം

വടക്കൻപാട്ടുകളിലെ നായകന്മാരും നായികമാരും അറിവുള്ളിടത്തോളം കടത്തനാട്ടോ അതിനു സമീപമോ ജീവിച്ചിരുന്നവരാണ്. ആരോമൽച്ചേകവരുടെ പാട്ടിൽ (പുത്തരിയങ്കത്തിൽ) വെട്ടത്തുനാട്ട് തൃപ്പറങ്ങോട്ടപ്പന്റെ നടയിൽ പൊന്നും വെള്ളിയും പൊതിഞ്ഞുവച്ച് പരീക്ഷനടത്തി കുറുങ്ങാടിടം എന്ന തറവാട്ടിലെ കാരണവസ്ഥാനത്തെപ്പറ്റി ഉണിക്കോനാരും ഉണിച്ചന്ത്രോരും തമ്മിലുള്ള തർക്കം തീർക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി നാം വായിക്കുന്നുണ്ട്; എന്നാൽ കുറുങ്ങാടിടം പ്രതിയാതിരിനാട്ടിലേ ഒരു വീടാണെന്നു കവി തന്നെ നമ്മെ ധരിപ്പിക്കുന്നുമുണ്ട്. ഈ പ്രതിയാതിരിനാട്ട് എന്നു പറയുന്നതു പുറത്തായ നാടെന്നും പുറവഴിനാടെന്നും പേരുള്ള വടക്കൻ കോട്ടയമാണെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നു. കോലത്തുനാട്ട് അരിങ്ങോടരെ ഉണിച്ചന്ത്രോർക്കു ചേകോ [1] നായി കിട്ടിയതുപോലെ ഏളവന്നൂർനാട്ടു പുത്തുരംവീട്ടിൽ ആരോമരെ ഉണിക്കോനാർക്കും ചേകോനായി കിട്ടി. ആ പാട്ടിലെ—

> "കറുത്തനാർനാട്ടു കിഴക്കേ അറ്റം
> പുത്തുരം പാടം പടിഞ്ഞാററ്റം
> എളവന്നൂർ നാടൊരു നാടല്ലാണെ"

എന്ന വരികളിൽനിന്നു കടത്തനാട്ടിനു പടിഞ്ഞാറാണ് എളവന്നൂർ നാടെന്നു നാം അറിയുന്നു. ചിറയ്ക്കൽ തമ്പുരാൻ, കോട്ടയത്തു തമ്പുരാൻ ഇവർക്കു പുറമേ സാമൂതിരിയെപ്പറ്റിയും ചില പാട്ടുകളിൽ സൂചനയുണ്ട്.

---

1. അങ്കം വെട്ടുന്ന യോദ്ധാവ്.

3 കാലം

വടക്കൻപാട്ടുകളിൽ ഭൂരിപക്ഷവും രണ്ടു കുടുംബങ്ങളിലേ അങ്ഗങ്ങളുടെ പ്രശസ്തിയെ വാഴ്ത്തുന്നവയാണ്. അവയിൽ ഒന്നു മേല്പറഞ്ഞ പുത്തൂരംവീടും മറ്റൊന്നു കടത്തനാട്ടു വടകരയ്ക്കു സമീപമുള്ള പുതുപ്പണം അംശത്തിൽ മേപ്പയിൽ എന്ന പ്രദേശത്തിൽപെട്ട തച്ചോളിമാണിക്കോത്തുവീടും ആണ്. പുത്തൂരം വീട്ടുകാർ തീയന്മാരും മാണിക്കോത്തു വീട്ടുകാർ നായന്മാരുമാണെന്നു വായനക്കാർ കേട്ടിരിക്കുമല്ലോ. തച്ചോളി എന്നതു ജാതിവിഭാഗത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന പേരാണെന്നറിയുന്നു. തച്ചോളി ‘ഒതേന’ക്കുറുപ്പിനെപ്പറ്റിയുള്ള പാട്ടുകളാണ് ഒട്ടധികമുള്ളത്. ഒതേനൻ കൊല്ലം 759-ാമാണ്ടു മിഥുനമാസം വെള്ളിയാഴ്ച നട്ടുച്ചയ്ക്കു കറുത്ത വാവിൻനാളിൽ ജനിച്ചു. മുപ്പത്തിരണ്ടാമത്തെ വയസ്സിൽ യശശ്ശരീരനായി. ഇതിൽനിന്നു ആ യോദ്ധാവു മരിച്ചിട്ടു മുന്നൂറിൽചില്വാനം വർഷങ്ങളേ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളു എന്നു സിദ്ധമാകുന്നു. ആരോമൽച്ചേകവരുടെ കാലവും ഇതിനെ അപേക്ഷിച്ചു വളരെ മുമ്പല്ലെന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നത്. വലിയ ആരോമൽച്ചേകവരുടെ കഥയിൽ

> “നമ്മുടെ പണ്ടത്തെക്കാർന്നോന്മാര്
> അങ്കംപിടിച്ചു കഴിഞ്ഞുപോന്നു;
> മുന്നൂറ്ററുപത്തെട്ടു വരിഷമായി,
> അന്നുതൊട്ടിന്നുവരെയ്ക്കുമുണ്ണി.”

എന്നൊരു കുറിപ്പു കാണുന്നുമുണ്ട്. ചേകവർ തന്റെ അനുജൻ കുഞ്ഞിക്കണ്ണനോടു കേരളോൽപത്തിയേയും ഈഴവരുടെ ആഗമത്തേയുംമറ്റും പറ്റി പറയുന്ന പുരാവൃത്തത്തിലുൾപ്പെട്ടതാണ് ഈ കുറിപ്പ്. പ്രസ്തുത ചരിത്രകഥനം പുത്തരിയങ്കത്തിലില്ല. പുത്തരിയങ്കം പൊലിപ്പിച്ചതാണ് വലിയ ആരോമൽച്ചേകവരുടെ കഥ; എന്നാൽ ആ കഥയും പഴക്കമുള്ളതുതന്നെയെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ചേരമാൻപെരുമാൾ ഈഴത്തുരാജാവിന് ആളയച്ചിട്ടാണ് ഈഴവർ മലയാളക്കരയിൽ കുടിപാർപ്പു തുടങ്ങിയത് എന്ന് അതിൽ പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും എന്നുമുതലാണ് പുത്തൂരംവീട്ടുകാർ അങ്കംപിടിച്ചു തുടങ്ങിയതെന്നോ ഏതു ചേരമാൻ പെരുമാളാണ് ഈഴവരെ കുടിയിരുത്തിയതെന്നുപോലുമോ നിർണ്ണയിക്കുവാൻ യാതൊരു തെളിവും അതു നല്കുന്നില്ല. ക്രി. പി. ഒൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിലല്ല പെരുമാൾവാഴ്ച അവസാനിച്ചതെന്നു മുൻപൊരധ്യായത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ടു ക്രി. പി. ഒൻപതാം ശതകത്തിനുശേഷം മുന്നൂറ്ററുപത്തെട്ടു വർഷം കഴിഞ്ഞിട്ട് അതായതു പതിമൂന്നാം ശതകത്തിലോ അതിന്നടുപ്പിച്ചോ ആണ് ആരോമൽച്ചേകവർ ജീവിച്ചിരുന്നതെന്നു സ്ഥാപിക്കുവാൻ മാർഗ്ഗമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ‘പട്ടാളമല്ലേ കാണുന്നത്’ എന്നൊരു പ്രസ്താവനയും പുത്തരിയങ്കത്തിൽ കാണുന്നുണ്ട്. ‘പട്ടാളം’ എന്ന പദം പതിമ്മൂന്നാംശതകത്തിൽ മലയാളത്തിൽ പ്രചരിച്ചിരുന്നതായി തോന്നുന്നില്ല.

4 പുത്തൂരംവീട്ട്

പുത്തൂരംവീട്ടിലെ ആരോമൽച്ചേകവർ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹോദരി ആറ്റുമ്മണമ്മേൽ ഉണ്ണിയാർച്ച, ഉണ്ണിയാർച്ചയുടെ മകൻ ആരോമുണ്ണി ഈ മൂന്നുപേരും അങ്കപ്പയറ്റിൽ അത്യധികം വൈദഗ്ധ്യം സമ്പാദിച്ചവരായിരുന്നു. തന്റെ അച്ഛൻ കണ്ണപ്പന്‍ നാല്പത്തിരണ്ടു വയസ്സുള്ളപ്പോഴാണ് ആരോമൽച്ചേകവർ ജനിച്ചത്.

"ഏഴങ്കം വെട്ടിജ്ജയിച്ച അച്ഛൻ;
പന്തിരണ്ടങ്കം പദവി തീർത്തു;
ഇരുപത്തിരണ്ടങ്കം താരി താഴ്ത്തി."

എന്ന് അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി മകൻ പുത്തരിയങ്കത്തിൽ പറയുന്നുണ്ട്. ആ കണ്ണപ്പൻ ചേകവരെപ്പറ്റിയും ഒരു പാട്ടുണ്ട്. ആരോമൽച്ചേകവർ (1) പകിടകളിക്കു പോയതും (2) പുത്തരിയങ്കം വെട്ടിയതും ഇങ്ങനെ രണ്ടു പാട്ടുകൾ ആ മഹാവീരനെപ്പറ്റി കാണ്മാനുണ്ട്. മികവിൽ മികച്ചേരിവീട്ടിലുള്ള അമ്മാവൻ ചൂതുകളിക്കു വിദഗ്ദ്ധനായിരുന്നതുകൊണ്ട് അതു പഠിക്കുവാൻ ആരോമർ അങ്ങോട്ടു പോയി.

"കോവിൽ കൊടുത്തുള്ള കൊത്തുവള
നഗരി കൊടുത്തോരു പൊൻകുപ്പായം;
നാടുവാഴി കൊടുത്തോരു പൊന്നുന്തൊപ്പി
ദേശവാഴി കൊടുത്തോരു നാഗമാല;
ശിഷ്യന്മാർ കൊടുത്തോരു പൊൻചൂരക്കോൽ;
ഏഴായിരത്തിന്റെയടിച്ചെരിപ്പ്;
എടമ്പിരി നല്ല വലമ്പിരിയും
ചക്കമുള്ളൻവള കൊത്തുവള;
താൻതന്നെ തീർപ്പിച്ച പൊൻമോതിരം
ചമയങ്ങളൊക്കെയും ചേർത്തണിഞ്ഞ്"

പുറപ്പെടാൻ ഒരുങ്ങുന്ന മകനോട്

"ചമയം കുറയ്ക്കുണ്ണി! പൊന്മകനേ!
കരിങ്കണ്ണുതന്നെയും തട്ടിപ്പോകും"

എന്ന് അമ്മ ഗുണദോഷിക്കുന്നു. അമ്മാവന്റെ വീട്ടിൽ 'കാറ്റാടും നല്ല കളിത്തിണ്ണയിൽ' പാവിരിച്ചു കുഞ്ഞമ്മായി ആരോമരെ എതിരേറ്റു സൽക്കരിച്ചു. അപ്പോൾ അമ്മാവന്റെ മകൾ തുമ്പോലാർച്ച തേച്ചുകുളി കഴിഞ്ഞു,

"മാറത്തു തളിക കമഴ്ത്തിക്കൊണ്ടു,
പടിയും പടിപ്പുര കടന്നുവന്നു."

അവളെ

"ഒളിമിന്നൽപോലങ്ങു കണ്ടുചേകോൻ;
ദൃഷ്ടി മറിച്ചങ്ങു നോക്കി ചേകോൻ;
പുഞ്ചിരികൊണ്ടു ചിരിച്ചു പെണ്ണും,"

എന്തിനധികം? അന്നു രാത്രിയിൽതന്നെ ഗാന്ധർവ്വവിധിപ്രകാരം അവരുടെ വിവാഹം കഴിഞ്ഞു. അതു മാതാപിതാക്കന്മാർ അറിയായ്കനിമിത്തം തുമ്പോലാർച്ച വളരെ കഷ്ടപ്പെടേണ്ടിവന്നു. ഓരോ സ്ത്രീകളോടു പുരുഷന്മാരെ താൻ തൊട്ടിട്ടില്ലെന്ന് അവൾ പിന്നീടു പറയുമ്പോൾ

"മുലക്കണ്ണുരണ്ടും കറുത്തില്ലേടീ?
കരിനിറംപോലെ നിറമുണ്ടല്ലോ.
കടവയറുതന്നെ കനത്തുകണ്ടു;
പൊക്കിൾക്കൊടിയും മലച്ചുകണ്ടു;
ഒത്തോരടയാളം കണ്ടു ഞങ്ങൾ"

എന്ന് അവർ അവളെ പരിഹസിച്ചു. ഒടുവിൽ പ്രസവിച്ചതിനുമേൽ ഭർത്താവിനെ എഴുത്തു കൊടുത്തയച്ചു വരുത്തി തന്റെ സ്ഥിതി പൊതുജനങ്ങളെ ഗ്രഹിപ്പിയ്ക്കുകയും അവരെല്ലാം സന്തോഷിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. മകന് ഉണ്ണിക്കണ്ണനെന്നു പേരുമിട്ടു. ആദ്യത്തെ ദിവസംതന്നെ പകിടകളിയിൽ അമ്മാവനെ തോല്പിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുഗ്രഹം വാങ്ങി എന്നുകൂടിപ്പറയേണ്ടതുണ്ട്. ആലത്തൂർവീട്ടിലെ കുഞ്ചുണ്ണൂലി എന്നൊരു ഭാര്യയും ആരോമർക്കുണ്ടായിരുന്നു.

5 പുത്തരിയങ്കം

ഉണിക്കോനാരുടെ ചേകോനെന്ന നിലയിൽ അരിങ്ങോടരോട്ട് അങ്കം പൊരുതുവാൻ ആരോമർ സന്നദ്ധനായി. സഹായത്തിനു കിട്ടിയതു് അച്ഛന്റെ ഒരു മരുമകനും തന്റെ സഹോദരി ഉണ്ണിയാർച്ച ഒരു കാലത്തു ഭാര്യാപദം സ്വീകരിക്കുവാൻ വിസമ്മതിക്കുകയാൽ ആരോമരോടു പ്രത്യേകം വിരോധമുള്ളവനുമായ ചന്തുവിനെയായിരുന്നു. അരിങ്ങോടർ ചന്തുവിനെ തന്റെ വശത്താക്കി. അയാളെ ദ്വന്ദ്വയുദ്ധത്തിൽ ആരോമർ കൊന്നെങ്കിലും അങ്കത്തളർച്ചകൊണ്ടു ചന്തുവിന്റെ മടിയിൽ കിടന്നു ഒന്നു മയങ്ങി. അപ്പോൾ ചതിയനായ ചന്തു ആരോമരുടെ വയറ്റത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു മുറിവിൽ കുത്തുവിളക്കിന്റെ തണ്ടു ചൂടുപിടിപ്പിച്ചു കുത്തുകയും ആ കുത്തേറ്റ് ആരോമർ ആസന്നമൃത്യുവായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. വല്ല പ്രകാരത്തിലും വീട്ടിലെത്തി അവിടെവെച്ചു ഇരുപത്തിരണ്ടാമത്തെവയസ്സിൽ ആ ധീരയോദ്ധാവു മരിച്ചു. പുത്തരിയങ്കം ഏറ്റവും വികാരോത്തേജകമായ ഒരു ഗാനമാണ്; കണ്ണുനീർ വാർക്കാതെ അതു വായിച്ചുതീർക്കുവാൻ ആർക്കും സാധിക്കുന്നതല്ല. താഴെക്കാണുന്നതു് ആരോമരുടെ ഒരു പയറ്റുമുറയുടെ വർണ്ണനമാണ്.

“അവിടുന്നെഴുനേറ്റു ആരോമരും;
പീഠം വലിച്ചങ്ങു വച്ചു ചേകോൻ;
പാവാടതന്നെ വിരിക്കുന്നുണ്ട്;
പാവാടതന്നിൽത്തളികവച്ചു;
തളികനിറയോളം വെള്ളരിയും;
വെള്ളരിമീതൊരു നാളികേരം;
നാളികേരത്തിന്മേൽ ചെമ്പഴുക്കാ;
പഴുക്കാമുകളിലൊരു കോഴിമുട്ട;
കോഴിമുട്ടമേൽ സൂചിനാട്ടി;
സൂചിമുനമേൽ ചുരികനാട്ടി;
ചുരികമുനമേൽ മറിഞ്ഞുനിന്നു
നൃത്തങ്ങളേഴും കഴിച്ചവനും.”

ഒടുവിൽ ആരോമർ തന്റെ അനുജൻ കണ്ണനോടു പറയുന്ന വാക്കുകൾ എത്രമാത്രം കരുണരസനിഷ്യന്ദികളാണെന്നു പരിശോധിക്കുക. തുമ്പോലാർച്ചയും ഉണ്ണിക്കണ്ണനും അവിടെ ഓടിയെത്തി. അപ്പോൾ ആരോമർ അനുജനെ വിളിച്ചു.

“വിളിച്ചവിളികേട്ടു ചെന്നു കണ്ണൻ
എന്താ വിളിച്ചെന്റെ നേരേട്ടനേ;
മറ്റേതുമല്ല വിളിച്ചതുണ്ണി
ഇവനെ നീ നല്ലോണം രക്ഷിക്കേണം
നീയല്ലാതിവനാരുമില്ലയല്ലോ;
വിദ്യകളൊക്കെപ്പഠിപ്പിക്കേണം;
ഇവനു ഞാനൊന്നും കൊടുത്തിട്ടില്ല;
നീയുകൊടുത്തേയിരിക്കയുള്ളൂ.
എന്നു പറഞ്ഞു കൊടുത്തവനും
ചെന്തെങ്ങിളനീരും കൊണ്ടുവായോ!
ആ മൊഴി കേട്ടോരു നേരനുജൻ
വേഗത്തിലിളനീരും കൊണ്ടുവന്നു
ജ്യേഷ്ഠന്റെ കൈയിൽക്കൊടുക്കുന്നുണ്ടേ;
തണ്ണീർകുടിയും കഴിഞ്ഞിതല്ലോ
ഒന്നിങ്ങു കേൾക്കണമച്ചായെന്നു;
കച്ച കഴിക്കട്ടെയച്ചായെന്നു.

***

കച്ച കഴിക്കട്ടെ നേരനുജാ!
കച്ചകഴിക്കട്ടെ ഉണ്ണിയാർച്ചേ!
കച്ച കഴിക്കട്ടെ കുഞ്ചുണ്ണൂല്യേ!
കച്ച കഴിക്കട്ടെ മാലോകരെ!
ഇനിയുള്ള കാഴ്ചയും നമ്മൾ തമ്മിൽ
ഇനിയുള്ള കാലത്തു കാൺകയില്ല.
കച്ചയഴിച്ചു മരിച്ചു ചേകോൻ”

6 ആറ്റുമ്മണമ്മേൽ ഉണ്ണിയാർച്ച

ഉണ്ണിയാർച്ച ഒരിക്കൽ തനിക്ക് അല്ലിമലർക്കാവിലെ കൂത്തു കാണുവാൻ പോകേണമെന്ന ശ്വശുരനോടും ശ്വശ്രൂവിനോടും അഭ്യർത്ഥിച്ചു. അവർ വിരോധം പറഞ്ഞു. ആരേത്തുണ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുമെന്ന് അവർ ചോദിച്ചതിനു തന്റെ ഭർത്താവു കുഞ്ഞിരാമൻ കൂടിപ്പോരുമെന്ന് അവൾ മറുപടി പറഞ്ഞു. ഉണ്ണിയാർച്ചയുടെ ചമയമാണ് താഴെകാണുന്ന വരികളിൽ വർണ്ണിക്കുന്നത്.

“ചന്ദനക്കല്ലിന്റെയരികേ ചെന്നു
ചന്ദനമുരസിക്കുറി വരച്ചു;
കണ്ണാടിനോക്കിത്തിലകം തൊട്ടു;
പീലിത്തിരുമുടി കെട്ടിവച്ചു;
അഞ്ജനംകൊണ്ടവൾ കണ്ണെഴുതി;
കുങ്കമം കൊണ്ടവൾ പൊട്ടുകുത്തി.
കസ്തൂരി കളഭങ്ങൾ പൂശുന്നുണ്ടേ;
മെയ്യാഭരണപ്പെട്ടി തുറന്നുവച്ചേ;
ഏഴു കടലോടി വന്ന പട്ടു,
പച്ചോലപ്പട്ടു ചുളിയും തീർത്തേ
പൂക്കല ഞെറിവച്ചുടുക്കുന്നുണ്ടേ;
പൊൻതോടയെടുത്തു ചമയുന്നുണ്ടേ;
കോട്ടമ്പടിവച്ച പൊന്നരഞ്ഞാൾ
മീതേ അഴകിനു പൂട്ടുന്നുണ്ടേ.
ഏഴു ചുറ്റുള്ളോരു പൊന്മാലയും—
മുത്തുപതിച്ചുള്ള മാലയല്ലോ—
കഴുത്തിലതന്നെയും ചേർത്തണിഞ്ഞു;
രാമായണം കൊത്തിച്ച രണ്ടു വള
എല്ലാമെടുത്തിട്ടണിയുന്നുണ്ടേ;
പൊൻമുടിതന്നെയും ചൂടുന്നുണ്ടേ;
ചമയങ്ങളൊക്കെച്ചമഞ്ഞൊരുങ്ങി
കൈവിരല്ലാറിലും പൊന്മോതിരം
ചേർച്ചയോടങ്ങു അണിയുന്നുണ്ടേ;
ഉറുമിയെടുത്തു അരയിൽപ്പൂട്ടി.”

താന്നൂരങ്ങാടി കടന്ന് എടവട്ടത്തങ്ങാടിയിൽ എത്തിയപ്പോൾ ചില അക്രമികൾ അടുത്തുകൂടി. പേടിത്തൊണ്ടനായ കുഞ്ഞിരാമൻ എലിപോലെനിന്നു വിറയ്ക്കുകയാണ്. അയാളോട്

“പെണ്ണായ ഞാനും വിറയ്ക്കുന്നില്ല;
ആണായ നിങ്ങൾ വിറയ്ക്കുന്നെന്തേ?”

എന്നു ചോദിച്ചുകൊണ്ട് അവൾ അവരോടു നേരിടുന്നു.

“അരയും തലയുമുറപ്പിയ്ക്കുന്നു;
അരയിന്നുറുമിയെടുത്തവളും
നനമുണ്ടു നന്നായരയിൽകെട്ടി
നേരിട്ടു നിന്നല്ലോ പെൺകിടാവും.
അരിശംചൊടിച്ചു പറഞ്ഞു പെണ്ണും
‘ആണുംപെണ്ണുമല്ലാത്ത കയ്യന്മാരേ!
എന്നോടൊരാശ നിങ്ങൾക്കുണ്ടതെങ്കി
ലെന്നുടെ കയ്യും പിടിച്ചുകൊൾവിൻ.’

***

ഏറിയ ദൂഷണം ചൊല്ലിയാർച്ച;
ആലിലപോലെവിറതുടങ്ങി.
അങ്കക്കലികൊണ്ടു നിന്നവളും
അടിയിന്നു മുടിയോളം വിറച്ചുപോയി.

***

‘എന്നാലോ നോക്കിത്തടുത്തുകൊൾക;
പകിരിതിരിഞ്ഞൊന്നു നിന്നു പെണ്ണും,
കതിരപ്പാച്ചിൽ ഒന്നു പാഞ്ഞവളും,
നനമുണ്ടു വീശിട്ടു നിന്നു പെണ്ണും,
അഞ്ഞൂറും മൂന്നൂറും വീണു പെണ്ണും
രണ്ടാമതൊന്നു മറിഞ്ഞവളും
പതിനെട്ടാളെ കരത്തിൽ വെയ്ക്കുന്നുണ്ട്
തൊടുവോർ [2] കളര്യെകരം വന്നുവല്ലോ.”

നോക്കുക ആ മനസ്വിനിയുടെ അടവും അഭ്യാസവും ധൈര്യവും തന്റേടവും!

---

2. പുത്തൂരം വീട്ടുകാരും മറ്റും പയറ്റു പഠിച്ചുവന്ന കളരിയാണ് തൊടുവോർ കളരി. ആ കളരിയോളം പൊക്കം.

7 ആരോമുണ്ണി

തന്റെ അമ്മാവനായ ആരോമൽച്ചേകവരെ ചതിച്ചു കൊന്ന ചന്തുവിനെപ്പറ്റിയുള്ള വിവരങ്ങൾ അമ്മ ഉണ്ണിയാർച്ചയിൽ നിന്നു മനസ്സിലാക്കി ആരോമുണ്ണി കോലത്തുനാട്ടു പാഞ്ഞുചെന്ന് അയാളെ അങ്കത്തിൽ കൊല്ലുന്നതാണ് ആരോമുണ്ണി എന്ന പാട്ടിലെ കഥാവസ്തു. ‘ആരോമുണ്ണി’ ‘ആരോമൽ ചേകവരെ’പ്പോലെതന്നെ മനോഹരമായ ഒരു പാട്ടാണ്.

“ചേകോന്മാരായിജ്ജനിച്ചാൽപിന്നെ
വാൾക്കണിയിൽച്ചോറല്ലോ ചേകോന്മാർക്ക്”
“പുത്തൂരം വീട്ടിൽജ്ജനിക്കുന്നോർക്കു
നേർച്ചക്കോഴിയുടെ വയസ്സവർക്ക്”
“കളരിയടച്ചങ്ങിരിക്കുന്നതും
ചേകവന്മാർക്കേതും ചേർച്ചയില്ല.”

എന്നും മറ്റുമുള്ള ശൗര്യപ്രകാശകങ്ങളായ വരികൾ അതിലുള്ളവയാണ്. തന്റെ മാതാമഹൻ കണ്ണപ്പനിൽനിന്നു പത്തൊൻപതാമത്തെ അടവുകൂടി പഠിച്ചുകൊണ്ടാണ് ആരോമുണ്ണി ചന്തുവിനെ ജയിക്കുവാൻ പോകുന്നത്. ഉണ്ണിയാർച്ച മകനോടു പ്രസ്ഥാനാവസരത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു.

“നേരിട്ടുവെട്ടി മരിച്ചതെങ്കിൽ
വീട്ടേയ്ക്കു നല്ലൊരു മാനംതന്നെ.
വീരാളിപ്പട്ടുവിതാനത്തോടെ
ആർത്തുവിളിച്ചു ഇട്ടപ്പിക്കേണ്ടു
എലപുലനന്നായ്ക്കഴിപ്പിച്ചേക്കാം.
ഒളിവാളുകൊണ്ടു മരിച്ചതെങ്കിൽ
പച്ചോലയിൽക്കെട്ടിവലിപ്പിക്കേണ്ടു;
പുലയുംകൂടി ഞാൻ കുളിക്കയില്ല.”

ആരോമുണ്ണിയും ചന്തുവും തമ്മിൽ അങ്കംവെട്ടി.

“ചീറ്റിയടുക്കുന്നു ആരോമുണ്ണി
വാടി മഴങ്ങുന്നു ചന്ത്വല്ലാണ്.
‘ഒന്നിങ്ങുകേൾക്കണമാരോമുണ്ണ്യേ!
പതിനെട്ടുകളരിയിൽ പയറ്റിഞ്ഞാനും
എന്നോട്ട് ആരും ജയിച്ചോരില്ല.
പുത്തൂരം ആരോമൽ ചേകവരെ
അവരോടുപൊരുതിഞ്ഞാൻ നിന്നിട്ടുള്ളൂ.
നിന്നോടു ഞാനും മടങ്ങിയിപ്പോൾ
അതുകൊണ്ടെനിക്കൊരു ഭയവുമില്ല!
ഞാനൊരു കുടിപ്പിഴ ചെയ്തോനാണ്;
എനിക്കു മരിപ്പാൻ വിധിയും വന്നു.
വെള്ളം തന്നിട്ടെന്നെ കൊന്നീടേണം. ‘
അപ്പോൾ പറയുന്നു ആരോമുണ്ണി:
‘അമ്മാമൻ പണ്ടങ്കത്തിനുപോയകാലം
കള്ളച്ചതിയാലെ കൊന്നു നീയേ;
വെള്ളംകൊടുത്തന്നു കൊന്നോ ചന്തു?”

ഒടുവിൽ “ചന്തുന്റെ കയ്യും തലയും കൂടി വീരാളിപ്പട്ടിൽ പൊതിഞ്ഞെടുത്ത്” ആരോമുണ്ണി കൊണ്ടുപോയി. കണ്ടവരെല്ലാം ‘ഉത്തരംചോദിച്ചതുചിതമായി’ എന്നു പറഞ്ഞ് ആ വീരനെ അഭിനന്ദിച്ചതേയുള്ളൂ.

8 തച്ചോളി ഒതേനൻ

തച്ചോളിമാണിക്കോത്ത് എന്ന പ്രാചീനവും പ്രശസ്തവുമായ നായർ (കുറപ്പ്) തറവാട്ടിലായിരുന്നു ഒതേനന്റെ ജനനം എന്നു മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. പുതുപ്പണത്തു വാഴുന്നവർ എന്നും ചീനംവീട്ടിൽ തങ്ങൾ എന്നും പറയുന്ന ഒരു നായർപ്രഭുവായിരുന്നു അച്ഛൻ; അമ്മയുടെ പേർ ഉപ്പാട്ടിയെന്നുമായിരുന്നു. തേയിയെന്നാണ് ഉപ്പാട്ടിയുടെ അമ്മയുടെ പേർ. ഒതേനനു കോമപ്പൻ എന്നൊരു ജ്യേഷ്ഠനും ഉണിച്ചിരുത (ഉണിച്ചിര) എന്നൊരു അനുജത്തിയും കൂടിയുണ്ടായിരുന്നു. ഉപ്പാട്ടിയുടെ ദാസിയായ മാക്കത്തിൽ ഒതേനന്റെ അച്ഛനു ജനിച്ച സന്താനമാണ് 'ഏതൊരു ദിക്കിലും പോകുന്നേരം കൂടേ നടക്കുന്ന കണ്ടാച്ചേരി' എന്ന് ഒരു പാട്ടിൽ വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ള ഒതേനന്റെ ബഹിശ്ചരപ്രാണനായ കണ്ടാച്ചേരി ചാപ്പൻ. കോമക്കുറപ്പ് ആരോടും വഴക്കിനു പോകാത്ത ഒരു സാത്വികനായിരുന്നു. ഒതേനനാകട്ടെ നേരേമറിച്ചു കൂട്ടവും കുറിയുമുണ്ടാക്കുക എന്നുള്ളതായിരുന്നു നിത്യകർമ്മം. ആ വീരൻ മതിലൂർഗുരുക്കളുടെ കളരിയിൽ പയറ്റി അടവുകളെല്ലാം പഠിച്ചു കായികാഭ്യാസത്തിൽ അദ്വിതീയനായിത്തീർന്നു. ചിണ്ടൻനമ്പ്യാരെ പരാജയപ്പെടുത്തിയ പൂഴിക്കടകനടി സാമൂതിരിയുടെ ആറു പടനായകന്മാരുടെ കഴുത്തിൽ ഒരൊറ്റച്ചുഴറ്റൽകൊണ്ടു ചുണ്ണാമ്പുവരയിട്ട ഉറുമിപ്രയോഗം മുതലായ അനേകം അത്ഭുതസിദ്ധികൾ അദ്ദേഹത്തിനു സ്വാധീനമായിരുന്നു. മന്ത്രവാദികളിലും അദ്ദേഹം അഗ്രഗണ്യനായിരുന്നു എന്നുള്ളതിനു തെളിവുണ്ട്. വഴിയേ പോകുന്ന വഴക്കുകൾ വലിച്ചുകൊണ്ടുവരുമെങ്കിലും ഒതേനൻ ഒരു ദുഷ്ടനായിരുന്നില്ല. എവിടെ അക്രമം കണ്ടാലും അതിനെ അമർച്ചചെയ്യുക, ഏതു ബലഹീനന്മാരേയും സർവ്വസക്തികളും പ്രയോഗിച്ചു സഹായിക്കുക. തന്റെ പിൻതുണ ആവശ്യപ്പെടുന്ന രാജാക്കന്മാരുടേയും പ്രഭുക്കന്മാരുടേയും അധികാരങ്ങൾ താഴ്ചവീഴ്ചകൾ കൂടാതെ പരിപാലിയ്ക്കുക, ഇങ്ങനെ പല സൽഗുണങ്ങൾക്ക് അദ്ദേഹം അനർഘമായ ആകരമായിരുന്നു. ഇത്ര അകുതോഭയന്മാരായി, ആശ്ചര്യചരിതന്മാരായി, ദേവീഭക്തന്മാരായി, ദേശാഭിമാനികളായി അധികംപേർ കേരളത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്നിട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. ഒതേനന്റെ കായബലംകൊണ്ടു സാധിക്കാത്ത ചില കാര്യങ്ങൾ ചാപ്പൻ ബുദ്ധിശക്തികൊണ്ടു സാധിച്ചുപോന്നു. വടകര തീവണ്ടിസ്റ്റേഷന് ഏകദേശം ഒരു നാഴിക കിഴക്കാണ് മേപ്പ എന്ന ദേശം; അവിടെ ഒരു കുന്നിന്റെ ചരിവിലായി ഒതേനൻ ജനിച്ച മാണിക്കോത്തുതറവാട്ടിന്റെ നഷ്ടശിഷ്ടങ്ങൾ ഇന്നും കാണ്മാനുണ്ട്. അവിടെ തറവാട്ടിന്റെ തറയിൽ രണ്ടു മണ്ഡപങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നും അവയിൽ ഒന്നിൽ ഒതേനന്റേയും കോമക്കുറപ്പിന്റേയും പ്രേതങ്ങളെ കുടിവെച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും മറ്റേതിൽ കോമക്കുറപ്പിന്റെ വിഗ്രഹവും ഒതേനൻ കിടന്നുമരിച്ച കട്ടിലുമുണ്ടെന്നും അറിയുന്നു.

ഒതേനനെപ്പറ്റിയുള്ള പാട്ടുകൾ

ഒതേനനെപ്പറ്റിയുള്ള പാട്ടുകൾ അസംഖ്യങ്ങളാണ്. ഒതേനൻ തന്റെ അച്ഛന്റെ മരണാനന്തരം പുതുപ്പണത്തു വാഴുന്നവരായിത്തീർന്ന ഒരു ലുബ്ധപ്രഭുവിനോട് ഓണപ്പുടവ വാങ്ങിക്കാൻ ചെല്ലുന്നത്, കോട്ടയത്തു തമ്പുരാനുവേണ്ടി കൊടുമലക്കുഞ്ഞിക്കണ്ണനോടു പാട്ടം പിരിക്കുന്നത്, അവിടെ കെക്കിവീട്ടിൽ കുങ്കിഅമ്മയുടെ ഗർവടക്കുന്നത്, കൈതേരി ഒതേനൻ നമ്പ്യാരെ കൊല്ലുന്നത്, ചിറയ്ക്കൽ തമ്പുരാനുവേണ്ടി മാപ്പിളമാരുമായി അങ്കം വെട്ടുന്നത്, തന്റെ ഉറ്റചങ്ങാതിയാണെങ്കിലും പെൺകൊതിയനായ കോട്ടയ്ക്കൽ കുഞ്ഞാലിമരയ്ക്കാരെ സ്ത്രീവേഷം ചമഞ്ഞു ഒരു പാഠം പഠിപ്പിക്കുന്നത്, കരിമലക്കോട്ടപ്പണി കാണ്മാൻ പോയി അവിടെ നിന്നും ചാപ്പന്റെ സാമർത്ഥ്യംകൊണ്ടു രക്ഷനേടുന്നത്, ഇങ്ങനെ പല പാട്ടുകളെപ്പറ്റി പറവാനുണ്ടെങ്കിലും വിസ്തരഭയത്താൽ പ്രമേയം ചുരുക്കുന്നു.

ഒതേനന്റെ വിവാഹം

കാവിലുംചാത്തോത്തു മാതേയി അമ്മയ്ക്കു തന്റെ മകൾ ചീരുവിനെ ഒതേനനെക്കൊണ്ടു ബാല്യത്തിൽ താലി കെട്ടിക്കണമെന്നു മോഹമുണ്ടായിരുന്നു. അതിലേയ്ക്കുവേണ്ടി മാണിക്കോത്തുവീട്ടിൽ ചെന്ന് ആ സ്ത്രീ അപേക്ഷിച്ചപ്പോൾ ഒതേനൻ

> "കാക്കയെപ്പോലെ കറുത്തചീരു;
> എനിക്കിന്നച്ചീരുനെ വേണ്ടെന്റേട്ടാ!
> ചക്കച്ചുളപ്പല്ലും പേന്തലയും
> എനിക്കിന്നച്ചീരുനെ വേണ്ടന്റേട്ടാ;
> അച്ഛനമ്മയ്ക്കും വേണ്ടെങ്കിലും
> വടകരപ്പൊക്കപ്പൻ ചോനകനു
> കുപ്പയിട്ടാട്ടാനയച്ചേക്കട്ടേ,
> കൊപ്പര കാക്കാനങ്ങാക്കിക്കോട്ടേ,
> ചോനോനച്ചീരുനെവേണ്ടെങ്കിലും
> തോണിയിൽ വെച്ചങ്ങൊഴുക്കിക്കോട്ടേ."

എന്നു പറഞ്ഞൊഴിഞ്ഞു. നവയൗവനവതിയായപ്പോൾ ചീരു ആളൊന്നു മാറി സൗന്ദര്യധാമമായിത്തീർന്നു. ഒരു ദിവസം ആ വീരൻ

> "ഏഴു മടവികളും [3] ചീരും കൂടി
> കഞ്ഞിക്കിണ്ണംകൊണ്ടു താളമടി;
> താളത്തിനൊത്തൊരു പാട്ടും പാടി
> കോവിൽച്ചിറയിൽ കുളിക്കാൻ പോണു."

അതു കണ്ടു ഓതേനൻ കാമാർത്തനായി ചാപ്പനെ അവളുടെ പക്കൽനിന്ന് ഒരു നേരത്തേയ്ക്കു 'മുറുക്കാൻ' വാങ്ങുന്നതിന് അപേക്ഷിച്ചയച്ചു. അപ്പോൾ ചീരു ചാപ്പനോട്

> "കുറുപ്പല്ലേ വെറ്റിലയ്ക്കയച്ചുട്ടത്?
> ചോനകൻ തിന്നുള്ള വെറ്റ്ലേയുള്ളൂ
> കുറപ്പിന്നു വെറ്റിലയില്ല ചാപ്പാ.
> വടകരപ്പൊക്കപ്പൻ ചോനകന്റെ
> കൊപ്പരയിൽക്കാക്കാനേ നോക്കീട്ടുള്ളൂ."

എന്നു കുറിക്കു കൊള്ളുന്ന വിധത്തിൽ ഉത്തരം പറഞ്ഞു. ഒടുവിൽ ചാപ്പൻ ചില സൂത്രങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ച് ഒതേനനെ ഒരു പൊട്ടന്റെ വേഷം കെട്ടിച്ചു കാവിൽച്ചാത്തോത്തു കൊണ്ടു പോകുകയും മാതേയിഅമ്മയറിയാതെ ചീരുവിനേയും അദ്ദേഹത്തേയും ദമ്പതിമാരാക്കുകയും ചെയ്തു. കടശിയിൽ കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിയപ്പോൾ മാതേയി

> "എന്നെച്ചതിച്ചല്ലോ കണ്ടാച്ചേരി!
> നിന്നെയിടിവെട്ടിപ്പോണേ ചാപ്പാ!"

എന്നു ശപിക്കുകയും അതിനു ചാപ്പൻ സരസമായി

> "എന്നെയെന്തിനമ്മേ ഇടിവെട്ടുന്നു?
> കണ്ടം പറമ്പതും ഭാഗിക്കുമ്പോൾ
> എനിയ്ക്കുറ്റാൻ പാതി തരുമോ അമ്മേ?"

എന്നു ചോദിച്ചു പിരിയുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഒതേനനും കറുത്തനിടം (കടത്തനാട്ടു) കുഞ്ഞിക്കന്നിയും

കറുത്തനിടം തമ്പുരാന്റെ ഏകപുത്രിയായ കുഞ്ഞിക്കന്നിയെ പൊന്നാപുരം കോട്ടയിലെ കേളപ്പൻ എന്ന അക്രമി പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോയി. "തുപ്പിയ തുപ്പലു വറ്റുമ്മുമ്പേ, ചവിട്ടിയ ചവിട്ടടി മായുമ്മുമ്പേ" യാണ് ആ അപഹരണം നടന്നത്. എതിർക്കാൻ പോയ തമ്പുരാനെ "കൊല്ലാക്കണക്കിലൊരസ്ത്രമയച്ചു കാലും കരിന്തുട മുറിയുന്നുണ്ട്" എന്ന നിലയിലാക്കി മടക്കുകയും ചെയ്തു. പൊന്നാപുരം കോട്ട പണ്ടു തന്റെ തറവാട്ടിലേയ്ക്കു സ്ത്രീധനമായി ലഭിച്ചിരുന്നതാണെന്നും കേളപ്പൻ ബലാല്ക്കാരേണ കൈയടക്കിയതാണെന്നും ഒതേനൻ അറിഞ്ഞു. "തച്ചോളിവീട്ടിൽ ജനിച്ചോനല്ലേ? തുളുനാടൻ വിദ്യ പഠിച്ചോനല്ലെ? അങ്കക്കലികൊണ്ടു വിറച്ചുതയോൻ" ചാപ്പനുമായി ഇങ്ങനെ സംഭാഷണം ചെയ്തു.

> "ഏഴുവയസ്സിലെച്ചങ്ങാതിത്തം
> ഇരുപത്തിരണ്ടോളം കാട്ടി നമ്മൾ;
> നാം തമ്മിലിപ്പോൾ പിരിയാൻപോണു;"
> അപ്പോൾ പറയുന്നു കണ്ടാച്ചേരി;
> "ഏറിയ ജോനോരെക്കൊന്നു നമ്മൾ;
> ഏറിയ പടയും കഴിച്ചു നമ്മൾ;
> കയററുതാത്ത പടി കയറി;
> ഇരിക്കരുതാത്ത കട്ടിന്മേലിരുന്നുനമ്മൾ;
> ഉറങ്ങരുതാത്തമുറിയിലുറങ്ങി നമ്മൾ;
> കുളിക്കരുതാത്ത കുളത്തിൽ കുളിച്ചു നമ്മൾ;
> ചങ്ങാതിക്കു തുണ ഞാൻ പോരാഞ്ഞിട്ടോ?
> എന്തിനായിട്ടു പിരിയുന്നിപ്പോൾ?
> "പൊന്നാപുരം കോട്ടയ്ക്കു പോണെനിക്കേ;
> പോണെന്നും തീർച്ച ഞാനാക്കി ചാപ്പാ!"
> "ഞാൻ തുണ കൂടീട്ടു പോരില്ലെന്നു
> കുറപ്പിനോടാരാനും ചൊല്ലിത്തന്നോ?
> തച്ചോളിവീട്ടിലെക്കുറുപ്പന്മാര്
> ആണും പെണ്ണുല്ലാത്ത കുറുപ്പന്മാര്
> ഉചിതം കെടുത്തിപ്പറയുന്നോരു;
> അവരുടെ പിമ്പായ് വഴിനടന്നാ–
> ലുരുളച്ചോറുണ്ണിക്കയില്ലവരു."

ആ ആക്രോശം കേട്ടു പശ്ചാത്താപത്തോടുകൂടി ഒതേനൻ കോട്ടയ്ക്കു ചാപ്പനോടുകൂടിപ്പോയി. പൊന്നാപുരം കോട്ട പിടിച്ചു കന്യകയെ വിമുക്തയും കേളപ്പനെ ബന്ധനസ്ഥനുമാക്കി തമ്പുരാന്റെ സന്നിധിയിൽ കൊണ്ടുചെന്നു. തമ്പുരാൻ കൃതജ്ഞനായി ഒതേനനെക്കൊണ്ടുതന്നെ മകളെ വിവാഹം ചെയ്യിക്കുകയും ചെയ്തു. പൊന്നാപുരം കോട്ടയിൽ കേളുമൂപ്പനെപ്പറ്റിയുള്ള പാട്ടിലും ഇതു തന്നെയാണ് കഥ.

ഒതേനനും ചിറയ്ക്കൽ മാപ്പിളമാരും

ഒരിക്കൽ ചിറയ്ക്കൽ തമ്പുരാൻ എഴുന്നള്ളുമ്പോൾ ചില ജോനകർ പതിവുപോലെ ആചാരം ചെയ്തില്ല.

> "കണ്ണാലേ കണ്ടൊരു നേരത്തിങ്കൽ
> നീട്ടിയ കാലു മടക്കുന്നില്ല;
> ഇരുന്നോരു ദിക്കീന്നെണീക്കുന്നില്ല;
> ആചാരത്തിൻവഴി നില്ക്കുന്നില്ല;"

രാജാവു കാര്യക്കാരനെ വിളിച്ചു താൻ കോവിലകത്തേയ്ക്കു തിരിയേ പോകുന്നില്ല എന്നും അല്ലെങ്കിൽ അങ്ങനെ ഒരു കോവിലകമുണ്ടെന്ന് അവരറിയണമെന്നും കല്പിച്ചു. കാര്യക്കാരൻ ചുറ്റി. അയാൾ ചില വേദാന്തതത്വങ്ങൾ അറിയിച്ചുതുടങ്ങി.

> "പണ്ടത്തേയാചാരമൊന്നും തന്നെ
> ഇപ്പോളുള്ളാളുകൾചെയ്യുന്നില്ല.
>
> [4] ഓറോടു ഞമ്മളു ചോദിച്ചെങ്കിൽ
> ഓറൊട്ടും ഞമ്മളെ വെയ്ക്കുലാലോ.
> ഓറോ പറയുന്ന വാക്കു കേട്ടാൽ
> ഞമ്മളെ ഉത്തരം മുട്ടിപ്പോകും.
> എല്ലാരെയും പടച്ചതു തമ്പുരാനോ;
> ഒറാക്കു വ്യത്യാസമില്ലല്ലോളി.
> ചാളയ്ക്കുംവെയിലറിക്കുന്നല്ലോ;
> കോലോത്തും വെയിലറിക്കുന്നല്ലോ;
> രണ്ടുമൊരുപോലറിക്കുന്നല്ലോ;
> പടച്ചോനോ വ്യത്യാസമൊന്നുമില്ല.
> കോലോത്തും ചാളേലുമൊരുപോലെയാണു.
> മഴയുമേതന്നെയതു പെയ്യുന്നില്ലേ?
> അങ്ങിനെയുള്ള നിലയ്ക്കെങ്ങാണ്,
> എന്തിനു തമ്പുരാൻ പോകുന്നേരം
> ഞാങ്ങുളതേറ്റിട്ടു നിൽക്കുന്നത്?"

ഒടുവിൽ രാജാവ് ഒതേനനെ വിളിച്ചു ശട്ടം കെട്ടുകയും അദ്ദേഹം അവരുടെ അഹങ്കാരം ശമിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. കോട്ടമല കുങ്കിയമ്മ രാമായണംകഥ വായിക്കുന്നതു കേട്ടു പുലിനാടു വാഴുന്ന തമ്പുരാൻ തന്റെ നായന്മാരോടു പറയുകയാണ്—

> "ചോലപ്പനിങ്കിളി കുവ്വുംപോലെ,
> പനങ്കണ്ടൻ തത്ത പറയുംപോലെ;
> നാദാപുരം കുഴലൂതുംപോലെ;
> നാട്ടുകുയിലു വിളിക്കുംപോലെ."

മതിലൂർ ഗുരുക്കൾ കുഞ്ഞാലിമരയ്ക്കാരുടെ ആനയെ വഴിയിൽ നിന്നു മാറി നില്ക്കുവാൻ ആജ്ഞാപിക്കുന്നതു താഴെക്കാണുന്ന വിധത്തിലാകുന്നു.

> "ചങ്കരങ്കുട്ടീ! നല്ലാനേ! കേൾക്കു്;
> വഴിമാറിപ്പെരിയേഞ്ഞു തന്നില്ലെങ്കിൽ
> നട നാലും വെട്ടി ഞാൻ തുണ്ട നാട്ടും;"
> "തുമ്പിക്കൈ വെട്ടി വള തട്ടല്ലോ;
> വാലുമരിഞ്ഞു കഴക്കോലാക്കും
> ചെവിരണ്ടരിഞ്ഞു പുരകെട്ടല്ലോ."

ഒതേനന്റെ നിര്യാണം

ഒതേനനു കതിരൂർ ഗുരുക്കൾ എന്നൊരു പ്രബലനായ ശത്രുവുണ്ടായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ ഗുരുക്കൾ പുത്തനായി പണിയിച്ച തന്റെ തോക്ക് ഒരു പിലാവിൽ ചേർത്തു ചാരി. "പൊൻകുന്തം ചാരും പിലാവോടിപ്പോൾ മൺകുന്തം ചാരിയതാരാകുന്നു?" എന്ന് ഒതേനൻ ചോദിക്കുകയും അതെടുത്തുനോക്കീട്ട് 'മയിലേ വെടിവെയ്ക്കാൻ നല്ല തോക്ക്' എന്നു പറയുകയും ചെയ്തു. ഗുരുക്കളുടെ മുഖം അരിശംകൊണ്ടു ചുവന്നു. [5] ആ അഭ്യാസി

> "മയിലു വെടിവെയ്ക്കാൻ വന്നൊാതേനാ!
> നിനക്കു കൊതിയേറെയുണ്ടെങ്കിലോ
> മയിലായി ഞാനാടി വന്നോളാലോ;
> പൂവനെങ്കിൽക്കുകിത്തെളിയും ഞാനെ;
> പെടയെങ്കിൽ വാലാട്ടിപ്പോകുമല്ലോ;
> അന്നേരം വെടിവെച്ചോ നീയൊാതേനാ!"

എന്നു നിന്ദാഗർഭമായി മറുപടി പറഞ്ഞു. കുംഭമാസം ഒൻപതാം തീയതി ബുധനാഴ്ച മുതൽ മൂന്നു ദിവസത്തേക്കു പട കുറിച്ചു. പൊന്നിയത്ത് അരയാലിന്റെ ചുവട്ടിൽ അന്ന് എത്തിക്കൊള്ളണമെന്നുള്ള ഗുരുക്കളുടെ വാക്കു കേട്ട് ഒതേനൻ

> "തിങ്ങളിലോരാ കുളി എനിക്ക്;
> കൊല്ലത്തിലോരോരോ പേറെനിക്ക്;
> അന്നു ഞാൻ തീണ്ടാരിയായില്ലെന്നും
> അന്നു ഞാൻ പെറ്റു കിടക്കില്ലെന്നും."

അവിടെ എത്തിക്കൊള്ളാമെന്ന് അവഹേളനപൂർവം ശപഥം ചെയ്തു. "വെൺമുരുക്കു പൂത്ത് ഒലർന്നപോലെ വെയിലത്തു കന്നി നിറഞ്ഞപോലെ" ചമയങ്ങൾ അണിഞ്ഞ് 'മഴവെള്ളം പോലെയുരുക്കുനെയ്യും' കൂട്ടി ഊണുകഴിച്ച്

> "എളകതിരു കൊത്തിപ്പാറുംപോലെ
> കാരയീന്നു നെയ്യപ്പം കുത്തുംപോലെ
> പപ്പടം വാട്ടിയെടുക്കുംപോലെ"

ശത്രുക്കളെ വധിക്കുന്നതിന് ആ വീരൻ സജ്ജനായി. അതിനു മുൻപു അപശകുനങ്ങൾ കണ്ടു. ലോകനാർകാവിൽ ശാന്തിക്കാരനായ നമ്പൂരിയുടെ ദേഹത്തു ഭഗവതിയുടെ ആവേശമുണ്ടായി; ദേവി അന്നു പടയ്ക്കു പോകരുതെന്നു തടുത്തു. ഒതേനനുണ്ടോ മുൻവച്ച കാൽ പിന്നോട്ടെടുക്കുന്നു?

> "ഭഗവതിയെന്നു ഞാൻ വയ്ക്കയില്ല;
> എല്ലാം നിരത്തി ഞാനെള്ളൊടിക്കും"

എന്നായിരുന്നു ആ അരുളപ്പാടിനുള്ള മറുപടി. താൻ സദാ ധരിച്ചിരുന്നതും തന്നെ സകല വിപത്തുകളിൽ നിന്നും രക്ഷിച്ചുവന്നതുമായ ഉറുക്കും (ഏലസ്സും) നൂലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറ്റൊരു ഭാര്യയായ കുമുണ്ടമഠത്തിൽ കുഞ്ഞിത്തേയി അതിന്നു മുമ്പുതന്നെ അപഹരിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. പടക്കളത്തു പോയി ഒതേനൻ ഗുരുക്കളേയും സഹചാരികളായ പരുത്തുങ്കൽ എമ്മൻ പണിക്കർ മുതൽപേരേയും പതിവനുസരിച്ചു നിഷ്പ്രയാസമായി വധിച്ചു. പിന്നീടു മടങ്ങി കുറേ ദൂരം പോയപ്പോൾ തന്റെ കഠാരി ആൽത്തറയിൽവെച്ചു മറന്നുപോയതായി കാണുകയും അതു തിരിയേ എടുക്കുവാൻ ആശിക്കുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ ഒതേനന്റെ ചങ്ങാതിമാർ 'മടങ്ങി പടക്കളത്തിൽ പോകരുത്' എന്ന് ഉപദേശിച്ചു. അതിന് ആ യോദ്ധാവ്

> "കേളിയുള്ള നായരു പടയ്ക്കു വന്ന്
> ആയുധമിട്ടേച്ചു പോയിതെന്ന്
> മാലോകർ പറഞ്ഞു പരിഹസിക്കും
> ചങ്ങാതിമാരു വിലക്കിയാലും
> ആന തടുത്താലും നില്ക്കയില്ല."

എന്നു മറുപടി പറഞ്ഞു മടങ്ങി. ആ തക്കം കണ്ടു ഗുരുക്കളുടെ ശിഷ്യനായ ചുണ്ടങ്ങാപ്പൊയ്യിൽ മായൻകുട്ടി (ഉളുമ്പൻ ബപ്പനെന്നും പറയും) ഒതേനന്റെ നെറ്റിത്തടം നോക്കി ഒരു വെടി വയ്ക്കുകയും അതു കുറിക്കുതന്നെ കൊള്ളുകയും ചെയ്തു. മായനെ ഒതേനൻ ഉടൻതന്നെ ഉറുമി (വാൾ) തിരിച്ചെറിഞ്ഞു കൊന്നു. പക്ഷേ അപ്പോഴേക്കും അദ്ദേഹം ആസന്നമരണനായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു എന്ന് ആർക്കും കാണാമായിരുന്നു. ജ്യേഷ്ഠൻ കോമക്കുറുപ്പ് ഓടിയെത്തി; അവർതമ്മിൽ താഴെക്കാണുന്ന സംഭാഷണം നടന്നു.

> "അനുജനെക്കണ്ണാലെ കാണുന്നേരം
> കുന്നത്തിളമുള പൊട്ടുമ്പോലെ
> പൊട്ടിക്കരയുന്നങ്ങേട്ടനല്ലോ.
> 'തച്ചോളിയോമനപ്പൊന്നനുജാ!
> മടിയായുധമൊന്നു പോയെങ്കിലോ
> പിന്നെയുമായുധം വീട്ടിലില്ലേ?"
> ആവുന്ന തഞ്ചം വിലക്കി ഞാനോ!
> വിലക്കിയതൊന്നും നീ കേട്ടില്ലല്ലോ?
> വംശം മുടിഞ്ഞല്ലോ പൊന്നനുജാ.'
> അതു കേട്ടൊാതേനൻ പറയുന്നുണ്ട്;
> 'പൊന്നിയത്താളേറെക്കൂടീട്ടുണ്ട്;
> പയ്യാരംകൂട്ടല്ലേ നിങ്ങളേട്ടാ!
> ജനിച്ചവർക്കെല്ലാം മരണമുണ്ട്;
> പലരേയും നമ്മൾ കരയിച്ചില്ലേ?
> നമ്മളുമൊരിക്കൽ കരഞ്ഞിടണ്ടേ?'
> ആ വാക്കു കേട്ടുക്കൂടുമ്പോളേട്ടൻ
> മാറത്തടിച്ചു കരയുകയും
> പൊന്നനുജാ എന്നു വിളിക്കുകയും.
> തച്ചോളി ഒതേനക്കുറുപ്പിനപ്പോൾ
> കുടക്കൂടാലസ്യം വന്നോളുന്നു.
> ആതു കണ്ടിട്ടേട്ടനല്ലോ ചോദിക്കുന്നു,
> 'മഞ്ചലു വരുത്തട്ടേ പൊന്നനുജാ?'
> 'ഏതാൻ പിരാന്തുണ്ടോ യെന്റെയേട്ടാ'
> മഞ്ചലിൽ കേറീട്ടു പോകുന്നേരം
> കേളിയുള്ള തച്ചോളിയാണിപ്പോഴേ
> പൊന്നിയമ്പടയ്ക്കങ്ങു പോയോണ്ടിറ്റ്
> നടന്നു പോകാൻ കഴിയാഞ്ഞിറ്റിപ്പോൾ
> മഞ്ചലിൽ കേറീറ്റു പോകുന്നല്ലോ.
> മാളോർ പറഞ്ഞു പരിഹസിക്കും.'
> അന്നേരത്തേട്ടൻ പറയുന്നല്ലോ;
> 'എങ്ങനെ നടന്നങ്ങു പോകുന്നത്?
> ക്ഷീണമുണ്ടല്ലോ നിനക്കൊാതേനാ!'
> പകരം പറയുന്നു കുഞ്ഞ്യൊാതേനൻ;
> 'നെറ്റിത്തടർത്തിനൊരുണ്ടകൊണ്ടാൽ
> പണ്ടാരാൻ ജീവിച്ചിരുന്നിട്ടുണ്ടോ?'
> ആ വാക്കു കേട്ടുകൂടുമ്പൊളേട്ടൻ
> നിന്നനിലയീന്നു വീണുപോയി."

അങ്ങനെ മുമ്പു പറഞ്ഞതുപോലെ മുപ്പത്തിരണ്ടാമത്തെ വയസ്സിൽ ആ മഹാവീരൻ പ്രപഞ്ചയവനികയ്ക്കുള്ളിൽ തിരോധാനം ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ യശസ്സ് അനന്തവും അഭങ്ഗുരവുമായ ഒരു ദിവ്യജ്യോതിസ്സായി കേരളത്തിന്റെ അഭിമാനത്തെ ഇന്നും ഉദ്ദീപിപ്പിക്കുന്നു.

---

3. മടവികൾ—ദാസിമാർ (മടയ്ക്കുന്ന സ്ത്രീകൾ).
4. ഓറ്=അവരു്.
5. മറ്റൊരു പാട്ടിൽ വേറേയും കാരണം കാണാം.

9 തച്ചോളിച്ചന്തു

തച്ചോളിത്തറവാട്ടിലെ മറ്റൊരങ്ഗത്തെപ്പറ്റിക്കൂടി സ്വല്പം പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതുണ്ട്. തച്ചോളിചന്തു ഒതേനന്റെ അനന്തരവനും അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ യുദ്ധവിദഗ്ദ്ധനുമായിരുന്നു. ചന്തു താഴത്തു മഠത്തിലെ മാതുവിനെയാണ് വിവാഹം ചെയ്തതു്. ഒരിക്കൽ മാതു ഓമല്ലൂർക്കാവിൽ കുളിച്ചുതൊഴാൻ പോയി. ക്ഷേത്രത്തിൽവച്ചു തുളുനാടൻ കോട്ടയുടെ അധിപനായ കണ്ടർ മേനോൻ എന്നൊരു പ്രമാണി അവളെക്കണ്ടുമുട്ടി. ആ കാമഭ്രാന്തൻ അനുയായികളോടു ചോദിക്കുകയാണ്:—

“ഈവകപ്പെണ്ണുങ്ങൾ ഭൂമിലുണ്ടോ?
മാനത്തിന്നെങ്ങാനം പൊട്ടിവീണോ?
ഭൂമീന്നു തനിയെ മുളച്ചുവന്നോ?
എന്തുനിറമെന്നു ചൊല്ലേണ്ടു ഞാൻ!
കുന്നത്തു കൊന്നയും പൂത്തപോലെ;
ഇളംമാവിൻ തയ്യുതളിർത്തപോലെ;
കുരുത്തോലയായതിൻ വർണ്ണംപോലെ;
വയനാടൻമഞ്ഞൾ മുറിച്ചപോലെ.”

കൂടെയുള്ള നായന്മാർ ഗുണദോഷിച്ചതു കേൾക്കാതെ “ഏഴാനയ്ക്കുടയോനാം കണ്ടർമേനോൻ” കനകപ്പല്ലക്കിൽനിന്നു താഴത്തേയ്ക്കു ചാടി മാതുവിന്റെ കൈക്കു കേറിപ്പിടിച്ചു. അപ്പോൾ—

“കയ്യംപിടിച്ചൊരു നേരംതന്നിൽ
ഇടതുള്ളിവിറച്ചിതു മാതുപെണ്ണും.
ആണംപെണ്ണുമല്ലാത്ത വരുതിക്കയ്യാ!
അമ്മപെങ്ങന്മാരു നിനക്കില്ലേടാ?
ഓലക്കെട്ടതിനും പെണ്ണുങ്ങൾക്കും
വഴിയതിൽപ്പോലും കിടക്കാമല്ലോ.
എന്നെ നീയറിഞ്ഞിതോ വരുതിക്കയ്യാ
തച്ചോളിച്ചന്തുനെയറിയോ നീയ്?
അവനുടെ പെണ്ണായ മാതു ഞാനേ;
അവനീ സങ്ഗതിയറിഞ്ഞതെങ്കിൽ
കഴുവിനെക്കൊത്തുമ്പോൽ കൊത്തും നിന്നെ.”

എന്നു് ആ ധൈര്യവതി ശാസിച്ചു. കണ്ടർമേനോൻ അതൊന്നും ചെവിക്കൊണ്ടില്ല. അന്നു ചന്തുവിനു് ഇരുപത്തിരണ്ടാണ് വയസ്സു്. ഒരു സന്ന്യാസിയുടെ വേഷത്തിൽ മേനവന്റെ കോട്ടയ്ക്കകത്തു കടന്നു് അയാളോടും അയാളുടെ നാലായിരം ഭടന്മാരോടും ആ പരാക്രമി ഒറ്റയ്ക്കു പടപൊരുതി.

“ആത്തക്കം കണ്ടുടൻ കുഞ്ഞിച്ചന്തു
ഈററപ്പുലിപോലെയെതിർക്കുന്നുണ്ട്
പോത്തും കലയും ചെറുക്കും വണ്ണം
മാനത്തു വലിയിടി വെട്ടുംപോലെ,
ബാലിസുഗ്രീവന്മാർയുദ്ധംപോലെ
ആളെ വിവരിച്ചറിഞ്ഞുകൂടാ
ആത്തക്കം കണ്ടുടൻ ചന്തുതാനും
പൂഴിപ്പോരങ്കം പിടിച്ചു ചന്തു.
പരിചക്കൊപ്പരയിൽ മണ്ണുകോരി
കണ്ടർമേനോന്റെ മുഖത്തെറിഞ്ഞു.
കണ്ണിലും മൂക്കിലും മണ്ണുപോയി;
ആത്തക്കം കണ്ടുടൻ ചന്തുതാനും
പകിരിതിരിഞ്ഞങ്ങു വെട്ടി ചന്തു;
തച്ചോളിയോതിരം വെട്ടു വെട്ടി,
ഒമ്പതു മുറിയായി വീണു മേനോൻ
ആർത്തുവിളിച്ചുടൻ കുഞ്ഞിച്ചന്തു.”

ഈ ചന്തുവിനെപ്പറ്റിയും വേറെയും പാട്ടുകളുണ്ട്.

കപ്പള്ളിപ്പാലാട്ടെ കുങ്കിയമ്മയുടെ മകനായിരുന്ന ഒതേനന്റെ മറ്റൊരനന്തരവനായ കോമൻ നായർ (കോമപ്പൻ). തൊണ്ണൂറാംവീട്ടിലെ കുറുപ്പൻമാരും പാലാട്ടെ നായന്മാരും തമ്മിൽ ഉള്ള കുടിപ്പക വളരെക്കാലമായി നിലനിന്നുപോന്നു. അന്നത്തെ ഏഴു കുറുപ്പന്മാർക്ക് ഉണിച്ചിരുതയെന്നും ഉണ്ണിയമ്മയെന്നും രണ്ടു സഹോദരിമാരുണ്ടായിരുന്നു. ഉണ്ണിയമ്മ വാഴുന്നവരുടെ കുളത്തിൽ കുളിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ കോമൻ അവിടെ ച്ചെന്നുചേർന്നു. രണ്ടു പേരും അന്യോന്യം പ്രണയബദ്ധരായി. അപ്പോൾ ഉണ്ണിയമ്മയുടെ ആങ്ങളമാർ കോമൻ അവിടെയുണ്ടെന്നറിഞ്ഞ് അദ്ദേഹത്തെ കൊല്ലുവാൻ എത്തി.

> “അതുതാനെ കണ്ടവളുണ്ണിയമ്മ
> നേരിയ ശീല എടുത്തുച്ചുറ്റി
> അരയോളം വെള്ളത്തിലിറങ്ങുന്നുണ്ട്;
> മുടിയും കഴിച്ചിട്ടുനിന്നു പെണ്ണും.
> മുടിച്ചോട്ടിൽ കോമനെ നിർത്തുന്നുണ്ട്;
> അമ്പോലാ പൊട്ടിച്ചു തലയിൽ വച്ചു;
> ചണ്ടി വലിച്ചു തലയിലിട്ടു;
> കാലുംകവച്ചങ്ങു നിന്നുപെണ്ണ്;
> മുടിയൂരിക്കളിച്ചങ്ങു നില്ക്കുന്നേരം
> വാഴുന്നോരും കൂടെയുണ്ടതല്ലോ.
> കുളംച്ചുറ്റും വന്നുവളഞ്ഞവര്
> വീശൽവലകൊണ്ടു വീശിനോക്കി,
> എഴുത്താണിയുളികൊണ്ടങ്ങെയ്തുനോക്കി,
> കുളത്തിലിറങ്ങ്യങ്ങു തപ്പിനോക്കി.
> ഊത്തനരിച്ചങ്ങു തപ്പുന്നുണ്ട്;
> വേഗത്തിൽത്തന്നെ കയറുന്നുണ്ട്;
> കോമനെത്തന്നെയും കണ്ടതില്ല.”

അതിബുദ്ധിമതിയായ ഉണ്ണിയമ്മയുടെ സാമർത്ഥ്യംകൊണ്ടു നണച്ചുണ്ടിയായ ഉണിച്ചിരുതയുടെ ഏഷണിയിൽ നിന്നും അവരുടെ ആങ്ങളമാരുടെ വൈരത്തിൽനിന്നും ഉണ്ടായ സകല പ്രതിബന്ധങ്ങളേയും ജയിച്ച് ഒതേനനെക്കൊണ്ടു നാല്പത്തിരണ്ടു കുടിപ്പിഴയും പറഞ്ഞുതീർപ്പിച്ചു കോമപ്പൻ ആ സ്ത്രീരത്നത്തെ വിവാഹം ചെയ്യുന്ന തോട്ടുകൂടി കഥ അവസാനിക്കുന്നു. ഉണിച്ചതിരുത ചെയ്ത പല കുറ്റങ്ങൾക്കായി അവരെ ഒതേനൻ കൊല്ലുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഈ പാട്ടാണ് കുണ്ടൂർ നാരായണമേനോന്റെ ‘കോമപ്പൻ’ എന്ന സുപ്രസിദ്ധമായ ‘പച്ചമലയാള’ കാവ്യത്തിന്റെ മൂലം.

11 മറ്റു ചില വീരന്മാർ

ബമ്പായി ആലിക്കുട്ടി

അപൂർവംചില വടക്കൻപാട്ടുകൾ മറ്റുചില വീരന്മാരുടെ പരാക്രമങ്ങളേയും പരാമർശിക്കുന്നു. ആദി (ലി?) രാജാവിന്റെ പാട്ടിൽ ആ രാജാവിന്റെ ഏഴാമത്തെ ആന മല കയറിയപ്പോൾ മാതങ്ഗശാസ്ത്രപാരങ്ഗതനായ ബമ്പായി (ബോംബെ) നാട്ടിലെ ആലിക്കുട്ടിയെ വിളിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു എന്നും ആ യുവാവു് ആനയെ രാജാവിന്റെ സന്നിധിലേയ്ക്കുനയിച്ചു എന്നും അദ്ദേഹം സന്തുഷ്ടനായി തന്റെ മകളായ കുഞ്ഞിക്കന്നിയേ ആലിയെക്കൊണ്ടു വിവാഹംചെയ്യിച്ചു എന്നും കാണുന്നു. ആലിക്കുട്ടി ഒരു മന്ത്രവാദിയുമായിരുന്നു. ആനയെ ഇണക്കിയതു കവി ഇങ്ങനെ വർണ്ണിക്കുന്നു.

“മന്ത്രവുമങ്ങുജപിച്ചവനും
മന്ത്രം ഫലിച്ചല്ലോ ആനയ്ക്കപ്പോൾ
ഒറ്റടി വച്ചു നടന്നും നിന്നും
ഒട്ടൊട്ടകലെയും വന്നുനിന്നു.
“അടുത്തിങ്ങു വായെടാ കൊമ്പാ നീയ്;
ഇളനീരും വന്നു കുടിച്ചുകൊൾക.”
അടുത്തങ്ങുവന്നല്ലോ കൊമ്പനപ്പോൾ
ഇളനീരും താനേ കൊടുത്തു ആലി.

***

“ഒന്നിങ്ങുകേൾക്കണം പൊൻകെട്ട്യ കൊമ്പാ
നീയങ്ങു മലകേറിപ്പോന്നേപ്പിന്നെ
രാജാവിന്റെ സ്ഥിതി ഓർത്തുകൂടാ;
ഊണുമുറക്കവുമില്ലാതായി.
നിന്നേയുമോർത്തു ഉരുകീടുന്നു;
അതുകൊണ്ടു നോക്കങ്ങു പോകവേണം;
ഇണക്കവും മൂളു നീ കൊമ്പാ” യെന്ന്
ഇണക്കവും മൂളിച്ചു ആലിക്കുട്ടി.
പൊൻകെട്ട്യ കൊമ്പു പിടിച്ചുകൊണ്ടു
ആറാംമലയുമിറങ്ങുന്നുണ്ട്.”

പുതുനാടൻ കേളു

പുതുനാടൻ ചന്തുവും കേളുവും സഹോദരന്മാരായിരുന്നു. ചന്തു, മാതു എന്നൊരു സ്ത്രീയെ താലികെട്ടി അവളെ ആയുധവിദ്യയും മറ്റും പഠിപ്പിച്ച് അവൾക്കു സർവസ്വവും ദാനം ചെയ്തു. വട്ടോളി മേനോൻ എന്നൊരാൾ മൂവായിരം പണത്തിന്റെ പൊന്നരഞ്ഞാൾ അഴിച്ചുകൊടുത്ത് അവളുടെ ജാരനായി. മേനവനെക്കൊണ്ട് അവൾ ചന്തുവിനെ കൊല്ലിച്ചു. ചന്തു വളർത്തിയ മല്ലി എന്നും ചൊക്കനെന്നും പേരുള്ള രണ്ടു നായ്ക്കളിൽ ഒന്നു ശവത്തെ കാത്തുകൊണ്ട് അവിടെ ഇരിക്കുകയും മറ്റേത് ഓടിച്ചെന്നു വിവരം കേളുവിനെ ഗ്രഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. കേളു പാഞ്ഞെത്തി മാതുവിന്റെ അറയിൽ മേനോൻ കൊടുത്ത അരഞ്ഞാൾ കണ്ട് മാതുവിന്റെ കട്ടിലിന്മേൽ ചെന്നിരുന്നു.

“വാചകം ചോദിച്ചരിഞ്ഞു മുടി;
രണ്ടുവലംവച്ചരിഞ്ഞു മുല;
മൂന്നുവലംവച്ചരിഞ്ഞു കാത്;
നാലുവലംവച്ചരിഞ്ഞു മൂക്ക്;
പരിചകൊണ്ടൊന്നങ്ങടിച്ചു കേളു;
വായിലേപ്പല്ലുമടർന്നു വീണു;
നേത്രവുമൊന്നുകളഞ്ഞു കേളു.”

കരുമ്പറമ്പിൽ കണ്ണൻ

കരുമ്പറമ്പിൽ കണ്ണൻ എന്ന തീയയുവാവിന് ആർച്ച എന്ന പതിവ്രതയായ ഒരു ഭാര്യയുണ്ടായിരുന്നു. കണ്ണൻ തോട്ടത്തിൽ ചെത്തുവേലയ്ക്കു പോയപ്പോൾ പുതുക്കോലത്തു തമ്പുരാൻ ആ സ്ത്രീയെ കാമിക്കുകയും ഒരു രാത്രിയിൽ അവൾക്കു നാലു കുത്തു പട്ടും ഒരു സ്വർണ്ണമോതിരവും സമ്മാനിക്കുകയും ചെയ്തു. പിറ്റേദിവസം ആർച്ച കണ്ണനെ പൂണുൽ ധരിപ്പിച്ച് ഒരു നമ്പൂരിയാക്കി തമ്പുരാൻ തനിക്കുതന്ന പട്ടും മോതിരവും രാജാവിന്റെ ഭാര്യയുടെ കൈയിൽ കൊടുക്കുവാൻ ചട്ടം കെട്ടിയയച്ചു. കണ്ണൻ ആ ഉദ്യമത്തിൽ വിജയിയായി. തമ്പുരാൻ വിവരമറിഞ്ഞു വ്യസനിച്ചു കണ്ണനെ കഴുവേറ്റുവാൻ കല്പന കൊടുത്തു. ആർച്ച തിരുമുമ്പിൽ എത്തി കണ്ണൻ ചെയ്ത കുറ്റമെന്തെന്നു ചോദിച്ചതിന്

“കന്യകതന്നെ പിഴപ്പിച്ചവൻ
ഇവനെയുമങ്ങു വിടുകയില്ല.
കഴുവേറ്റാൻ തന്നെയും നിശ്ചയിച്ചു.”
അതു കേട്ട നേരത്തുചൊല്ലിയാർച്ച.
“ആദ്യം പിഴപ്പിച്ചു തമ്പുരാനും;
പിന്നെപ്പിഴപ്പിച്ചു കണ്ണനല്ലോ.
ആദ്യം പിഴയങ്ങു തീർത്തുതന്നാൽ
പിന്നെപ്പിഴ ഞാനും തീർത്തുതരാം.
ഓമനമുഖം വാടി തമ്പുരാന്റെ;
ഇതിനു വഴിയങ്ങു കാണുന്നില്ല.
കണ്ണന്റെ കയ്യും പിടിച്ചു ആർച്ച
ഇരുപേരും കൂടീട്ടുപോരുന്നുണ്ട്!”

12 ഉപസംഹാരം

ഇനിയും ‘ബാല’ ‘കുഞ്ഞാനക്കൻ’ മുതലായി ചിലരെ പ്പറ്റി പാട്ടുകളുണ്ടു്; അവയെക്കുറിച്ച് ഇവിടെ ഒന്നും പ്ര സ്താവിക്കുന്നില്ല. മേൽ ഉദ്ധരിച്ച ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും വടക്കൻപാട്ടുകളുടെ ലാളിത്യവും മാധുര്യവും ഏതു തര ത്തിലുള്ളതാണെന്നു വായനക്കാർക്കു ധാരാളമായി അനുഭവപ്പെട്ടിരിക്കണം. പ്രസ്തുതഗാനങ്ങളിൽ കാണു ന്ന രചനാവൈകല്യങ്ങൾക്കു മുഴുവൻ അവയുടെ കർ ത്താക്കന്മാരെ ഉത്തരവാദികളാക്കുവാൻ പാടുള്ളതല്ല. കർണ്ണാകർണ്ണികയാ കേട്ടു പഠിക്കുന്നതും അനക്ഷര ജ്ഞന്മാർ പാടുന്നതുമായ പാട്ടുകളിൽ ഇത്രമാത്രം ദോ ഷങ്ങളെ കടന്നുകൂടീട്ടുള്ളുവല്ലോ എന്നോർത്തു സമാശ്വ സിക്കുവാനാണ് നമുക്ക് അധികം ന്യായമുള്ളതു്. ധീരോ ദാത്തത തികഞ്ഞ നായകന്മാരും നായികമാരുമത്രേ ഈ പാട്ടുകളിൽ നമ്മെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നതു്. ബഹുഭാ ര്യാത്വത്തെ ഇവയിൽ ഒരു ദുരാചാരമായി കരുതീട്ടില്ല. അതു് (‘None but the brave deserve the fair’) ‘ശൂരനു ചേരേണ്ടവൾതന്നെ സുന്ദരി’ എന്ന ആപ്തവാക്യ മനുസരിച്ചോ അന്നത്തെ നാട്ടുനടപ്പനുസരിച്ചോ എന്നു തീർച്ചയില്ല. എന്നാൽ സ്ത്രീകളുടെ ചാരിത്രം ഏറ്റവും നി ഷ്കർഷയോടുകൂടി പരിപാലിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. തേച്ചുകുളി, കറി, ഊണു മുതലായ കാര്യങ്ങൾ എല്ലാ പാട്ടുകളിലും പ്രായേണ ഒന്നുപോലെയാണ് വർണ്ണിക്കുന്നതു്. കുള ത്തിൽവച്ചാണ് മിക്ക പ്രണയങ്ങളും ആരംഭിക്കുന്നതു്. ഇങ്ങനെ അനാശാസ്യമായ ഐകരൂപ്യം ചില അം ശങ്ങളിൽ നാം കാണുന്നുണ്ടു്. ചില കഥകളിൽ ആവാ പോദ്വാപങ്ങളും ഇല്ലെന്നില്ല. തച്ചോളിച്ചന്തുവിനെപ്പറ്റിയു ള്ള ഒരു പാട്ടിൽ മദിരാശിപ്പട്ടാളത്തെപ്പറ്റി സൂചിപ്പിച്ചിരി ക്കുന്നു. ഒതേനനെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു പാട്ടിൽ ‘കാപ്പികുടിച്ചി റ്റേ പോകവേണ്ടൂ’ എന്നു പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും കുടിക്കാൻ കൊടുക്കുന്നതു പാലാണ്. ഗോതമ്പുറൊട്ടിയെപ്പറ്റിയും അടുത്തുതന്നെ പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നു. ഈ ന്യൂനതകൾ നിസ്സാരങ്ങളാണ്. രസാനുഗുണമായ വർണ്ണനാവൈവി ധ്യം എല്ലാ പാട്ടുകളിലും സമൃദ്ധമായുണ്ടു്. മൊത്തത്തിൽ നോക്കുമ്പോൾ വടക്കൻ പാട്ടുകൾക്കുള്ള വശീകരണശ ക്തി അസാമാന്യമാണെന്ന് ഏതു ഭാവുകനും സമ്മതി ക്കുക തന്നെ ചെയ്യും. പുരാണേതിഹാസകഥകളെത്ത ന്നെ തിരിച്ചും മറിച്ചും, കൂട്ടിയും കുറച്ചും, വർണ്ണിക്കുന്ന കൃ തികളെ നീക്കിയാൽ അധികമൊന്നും അവശേഷിക്കാ ത്ത ഭാഷാസാഹിത്യത്തിൽ ഇത്തരത്തിലുള്ള പാട്ടുകൾ അമൂല്യരത്നങ്ങളാണെന്നുള്ളതും അനപലനീയമായ ഒരു പരമാർത്ഥമാണ്.

13 മാപ്പിളപ്പാട്ടുകൾ

മലബാറിലെ മഹമ്മദീയരേയും, തിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചി, ഈ രാജ്യങ്ങളിലെ നാട്ടുക്രിസ്ത്യാനികളെപ്പോലെ മാപ്പിളമാർ എന്നു വിളിച്ചുവരുന്നു. അവരുടെ ഇടയിലും ചില പാട്ടുകൾ പ്രചരിക്കുന്നുണ്ടു്. അവയിൽ പ്രാചീനങ്ങളായുള്ളവയ്ക്കു് അറുനൂറു കൊല്ലത്തേയെങ്കിലും പഴക്കം കാണണം എന്നാണ് അഭിജ്ഞന്മാരുടെ പക്ഷം. ചേറ്റുവായി പരീതുകുട്ടിയുടെ ഫുത്തുഹശ്ശാം, കുട്ടായി കുഞ്ഞിക്കോയയുടെ വലിയ നസീഹത്തുമാല ഇവയാണ് ഇക്കാലത്തു കാണുന്ന പാട്ടുകളിൽ പുരാതനങ്ങൾ. പൊന്നാനി മാളിയക്കലത്തു കുഞ്ഞഹമ്മതിന്റെ ഹുനൈൻ മുതലായ കവിതകൾ ആധുനികങ്ങളാണ്. മാപ്പിളമലയാള ലിപിമാലയിൽ ആദ്യം മുപ്പത്തിമൂന്ന് അക്ഷരങ്ങളേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. അറബിവാക്കുകൾ കൂടി എഴുതുന്നതിനുവേണ്ട സൗകര്യം ആ ലിപിമാലയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. സംസ്കൃതപദങ്ങൾ ആധുനികകാലത്തു് പ്രവേശിച്ചു തുടങ്ങിയപ്പോൾ അവ അൻപതായി വർദ്ധിച്ചു. മാപ്പിളമലയാളകൃതികൾക്കു് അറബിപ്പദങ്ങളുടെ സങ്ക്രമണം മൂലവും മറ്റും ശബ്ദശുദ്ധി കുറയുമെങ്കിലും സംഗീതാത്മകത ധാരാളമായുണ്ടു്. വീരവും ശൃങ്ഗാരവുമാണ് അവയിലെ രസങ്ങൾ. ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ പ്രദർശിപ്പിക്കാം.

രണ്ടു സ്ത്രീകൾതമ്മിൽ കലഹം

“അടിപെട്ടു കൊത്തിപ്പിടിത്താരോ അണൈ
താലിയും മാലൈയറുത്താരോ
പിടിപെട്ടു സിന്നും കടിത്താരോ; പിച്ച
ച്ചട്ടയും കീറിപ്പെട്ടുത്താരോ
കടുകെപ്പുതപ്പോടെ കെട്ടിമറിന്തിട്ടും
കരിശത്തിൽക്കാശിനിൽക്കൂടെ വിഴുന്തിട്ടും
ഇടറിപ്പിടൈത്തവർ പിന്നുമെഴുന്തിട്ടും
ഇരുപേരുമൊട്ടുമയങ്കി നിലന്തിട്ടും.”

ഒരു യുവതിയുടെ വർണ്ണനം

“പെട്ടാലങ്കൾ ചിലമ്പൊട്ടു കിങ്കിണി
തൊട്ടാരംതരിതണ്ടകളും കനി
പ്പിറമെഞ്ചിയും പാടകം ചെറു–
പൊൻകടകങ്കളും ചങ്കല കങ്കണം
ഓരോ മാതിരിയാൽച്ചുടരാരമോതിരമേ
തട്ടാകൾ ഉടർ പൊന്നരഞ്ഞാണുകൾ
മൊട്ടാട്ടും പൊൻപതക്കമുറുക്കുകൾ.”

പിൻകുറിപ്പ്

- സായാഹ്ന പുറത്തിറക്കുന്ന ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുവാനായി ഒരിക്കലും ഒരു കമ്പ്യൂട്ടറോ ഡെസ്ക്ടോപ് ആപ്ലിക്കേഷനുകളോ ആവശ്യമില്ല. ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ സന്തതസഹചാരിയായ സ്മാർട്ട് ഫോണുകളുടെ സ്ക്രീനിൽ തന്നെ വായിക്കുവാൻ തക്ക രീതിയിലാണ് ഈ പിഡിഎഫുകൾ വിന്യസിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഫോണിന്റെ വീതിക്കു നിജപ്പെടുത്തിയ രീതിയിലാണ് മാർജിനുകൾ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.
- പിഡിഎഫ് പ്രമാണങ്ങൾ വായിക്കുവാനുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ എല്ലാതരം സ്മാർട്ട്ഫോണുകളിലും ഇന്നു ലഭ്യമാണ്. എന്നിരിക്കിലും സൗജന്യമായി കിട്ടുന്ന അഡോബി അക്രോബാറ്റ് റീഡർ ആണ് ഇവയിൽ ഏറ്റവും മുന്തിയത്. അതുകൊണ്ട് അഡോബി റീഡർ ഇൻസ്റ്റാൾ ചെയ്യുകയും അതിൽ ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുകയും ചെയ്യുക.

ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 1

ഫോൺ പതിപ്പുകളുടെ കണ്ണികൾ

1. ഭാഷ
2. ദ്രാവിഡം
3. മലയാളഭാഷയുടെ ഉൽപത്തി
4. കേരളവും ആര്യസംസ്കാരവും
5. കേരളവും ചെന്തമിഴ് സാഹിത്യവും
6. പാട്ടും മണിപ്രവാളവും
7. സംസ്കൃതസാഹിത്യം
8. സംസ്കൃതസാഹിത്യം (തുടർച്ച)
9. സംസ്കൃതസാഹിത്യം (വീണ്ടും തുടർച്ച)
10. നാടോടിപ്പാട്ടുകൾ I
11. നാടോടിപ്പാട്ടുകൾ II
12. നാടോടിപ്പാട്ടുകൾ III
13. ഭാഷാകൃതികൾ (പദ്യം) I
14. മണിപ്രവാളകൃതികൾ
15. സംസ്കൃതകൃതികൾ
16. ഭാഷാകൃതികൾ – പദ്യം
17. മണിപ്രവാളകൃതികൾ II
18. ലീലാതിലകം
19. ചില ആനുഷങ്ഗിക വിഷയങ്ങൾ

വെബ് പതിപ്പു കണ്ണികൾ

1. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 1
2. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 2
3. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 3
4. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 4
5. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 5

സായാഹ്ന ഫൗണ്ടേഷൻ, ജഗതി, തിരുവനന്തപുരം 695014